

Nuorten Osasto

Iltatunnelma.

Kuinka kaunis onkaan kesä-
nen ilta kaukana vuoristossa, jos-
sa luonto on säilynyt ihmiskäsi-
tä muokkaamatta, jossa kalliot
kohoavat toinen toistaan korke-
ammalle, satavuotisten honkien
humistessa niille tuttu laulu-
aan. Laaksoja, kallioiden juu-
rella, peittää tuuhea lehtimetsä,
jonka varjossa uinuu pieni met-
sälampi kuin piilosilla, leväten
siinä rauhallisena kuin nukkuva
lapsi kehossaan. Valkeat vesi-
liljat peittelevät sen varjossa ran-
tamia ja illan tullen sulkeilevat
nappujaan kuin uneen vaipuen
Rannikolla kurottautuu muuta-
mia heikkoja valkorunkoisia koi-
vuja veden yli, ikäänkuin näh-
däkseen itsensä lammikon tyy-
neltä pelipinnalta. Siellä, tääl-
lä hypähtää kala pyydystäen ve-
den pinnalta karpäsen saaliik-
seen ja louden hetkeksi väreitä
veden tynneyteen, johon aurin-
gon viimeiset säteet luovat kul-
taista hohdetta.

Toistakymmentä vuotta sitten
oli leikkipaikkani samanlaisen
hiljaisen metsälammikon rannal-
la siellä kaukana synnyinmaas-
sa. Lukemattomia ovat ne ker-
rat, jotka juoksinkin tuon lammi-
kon ja kotimökin välillä. Jo-
kainen kanto, kivi ja marjapen-
sas oli tuttu lammikon rannalla
Jokainen puu, jonka lomitse pol-
ku kierteli, on yhä muistissani.
Jokainen metsäkukkanen lam-
men rannalla oli rakas ja tuttu.

Tämä kaunis seutu täällä vie-
raalla maalla loihitti niin elävästi
mieheni taas nämä lapsuuden
kauniit muistelmät.

Mitähän mahtanee nykyään ta-
pahtua tuolla entisillä rauhalli-
silla tanhuilla? — Niin, mitä?
— Ehtineekö kukaan huomaa-
maan tuota luonnon ihanuutta
ja edes hetkeksi siitä nautti-
maan? — Ei suinkaan! Kaikki
se kaunis on alas poljettu ja
muodottomaksi raadeltu, miekal-
la ja tulella hävitetty. Rakkaim-
pieni, omaisteni ja työlläistove-
rieni verestä hohtaa nyt ne kun-
naat, joita ennen ilta-aurin-
gona säteet kultaruskollaan punasi.
Raudoitettut sotaratsujen kaviot
tallaavat nyt metsälampeni kuk-
karantoja ja rakkaita metsäpol-
kuja. Pienten nälkäisten lasten
itku ja valitus kuuluu hävitetty-
jen kotien raunioilta siellä, mis-
sä ennen kivilintu veserellä rak-
kaita säveliään, johon illan tul-
len yhtyi käkösen kirkas kukun-
ta. Vihan viimat puhaltelivat
rakkaiden kotilehtojen koivikoi-
ssa. Rautanyrkein on hävittäjä
polttanut, tappanut. — Ainoa e-
lävänä jällelle jäänyt on palava
koston henki, joka hiljalleen, vie-
lä maahan poljettunakin kytee.

Vielä elää se vapauden kaipuu
jonka eteen toverimme niin pal-
jon uhrasivat. Vielä se henki
se piilottelee metsälampien ran-
tamilla, noissa verellä tahratus-
sa kivikoissa ja kotien rannoilla
ollakseen valmis astumaan esille
ajan tullen. Kun sen salassa ky-
teneen hengen rohkaisemat jou-
kot kerran nousevat, silloin vas-
ta puhdistuvat verellä tahratut
tantereet ja vesililjat lammikolla
kukkivat puhtaan valkosina. —
Kylän heittiö.

Näyttäkää Toveritarta naapu-
rillennekin ja kehottakaa häntä
se tilaamaan itselleen.

Osattomia

Kirjottanut N. Tasin.

Varas.

Nälkä oli aivan himmentänyt
hänen järkensä, eikä hän voinut
itselleen tehdä selkoa siitä, mik-
si hän oli päättänyt varastaa.
Sitä myöten kuin hän läheni
myymälää, tuo hänen päätöksensä
yhä lujeni. Niin, hän varas-
taa välttämättömästi. Hänet o-
tetaan kiinni, viedään poliisi-
konttoriin, sitten vankilaan, vai,
ehkä suoraan vankilaan? No, se
on vähäpätöistä. Se on vain tär-
keää, että siellä häntä ruokitaan.
Ei ole sitten enää tarpeellista
mieltä niin että päättää särkee,
mistä saada ruokaa, ei tarvitse
alentaa itseään rukoilemaan
piikkukauppiaalta velaksi, eikä
yhä pelätä, että nyt — nyt aja-
vat pois kortteerista.

Yhtä hän vain pelkää: ru-
peavatko pieksämään häntä, kun
ottavat kiinni? Mutta, eihän,
luultavasti, naisia piestä.

Hän seisautui parturin peili-
kaapin eteen ja alkoi katsella
itseään: hän näyttää aivan sää-
dylliseltä. Hame on vain vähän
vaalennut, mutta pusero ja hatu
ovat vielä aivan hyvät. "Mut-
ta — hymähti hän itsekseen —
suurin osa varakista on paljon
paremmin puettu. Luulevat vie-
lä, että hän on varkaushullu,
kun saavat tietää, että hän on
entinen ylioppilas."

Mitähän hänen tuttavansa al-
kavat puhua, kuultuaan varkau-
desta? Siitäpä syntyy puhetta!
Suurin osa varmaankin säälivät
häntä.

Kas tuossa onkin se suuri
myymälä. Kaubean iso. Ulko-
puolella olevat lasikaapit ovat
täpötäynnä tavaroita. Yleisöä
on niin paljon, että on vaikea
tunkeutua sisään. Kauppapalve-
lijoihin ja kauppapalvelijattaria-
koko armeija!

Missähän on parempi varas-
taa: täälläkö vai myymälän si-
sässä? Parempi sisällä, kadulle
heti kokoontuu joukko ihmisiä.

Hän meni sisään myymälään.
Eräs kauppapalvelija heti lähes-
tyi häntä.

— Suvaitsetteko jotain?
— Ei vielä. Minä katselen en-
sin.

Kauppapalvelija poistui. Tyt-
tö astui eteenpäin korutavara-
osastoon. Täällä ei ollut melkein
ketään — ainoastaan aivan sen
nurkassa kauppapalvelijatar
näytteli nauhoja eräälle ostajal-
le. Lähellä tiskin lasikannella
oli siihen jääneitä pitsejä. "Men-
nen — ajatteli hän — ja otan
isomman pitsikäärön ja pistän
taskuuni."

Mutta heti kun hän lähestyi
tiskiä, ilmestyi siihen kauppapal-
velija.

— Haluatteko pitsejä? Meillä
on nyt loppunmyynti. Ja hän
alkoi näyttellä hänelle tavaraa.

Tyttö nousi toiseen kerrok-
seen ja sattui hajuvesiosastoon.
Siinä häntä miellytti eräs haju-
vesipullonen ja hän aikoi jo o-
jentaa kätensä ottamaan sitä,
kun hänen taakseen taas ilmes-
tyi kauppapalvelija.

— Tahdotteko hajuvesiä? Vio-
lette-de-Parme, parasta lajia.

Kolmannessa kerroksessa oli
paljoa enemmän yleisöä. Toinen
puoli siitä oli kulta- ja hopea-
kalujen osastona, toisella puo-
lella oli kuvia, kuvaveistoksia ja
kaikenlaisia koruesineitä.

"Täällä minä välttämättömäs-
ti varastan!" — päättää hän.

Teponniemen :: asukkaat ::

KIRJ. HELMI MATTSON.

(Jatkoa viime n:roon)

Itkunsa seasta sai hän sano-
tuksi: "tyttäreni, lapsi! Sekö oli
sinunkin kohtalosi. — Kuka lie-
nee kurja petturisi. Kiroukseni
hänet kohdatkoon!"

Siksikö tuon suru-uutisen sain
kuulla, kun niin paljon hyvää hä-
nestä toivoin. — Jos hän itse
jaksaa kärsimyksensä kantaa, en
halua hänen kuormansa painoa
tuomiollani lisätä. — Kutsu hä-
net kotiin, Ilmi. Kirjota, että
äidin sydän ymmärtää tuskasi. —
Mitä sanot, Hemmo? Ethän
sinäkään vastaan liene?"

"Sen arvasin, että herrasroika-
leiden jälkeläisiä sieltä vielä jos-
kus tupaani tuodaan. Hyvät oli
merkit sinnepäin, kun kotona
kävivät. Eikä ne merkit pettä-
neekään. — En minä silti halua
tuomiollani lastani tappa, vaika
hän erehdyksiin onkin lan-
gennut. Viettelykset voivat ol-
la suuremmat kuin järki ja ta-
hto voi vastustaa."

Tuokoon hän lapsen-lapseni
nähkänsi, vaikka sen pienen
viattoman suonissa juoksisi mus-
talaisen veri. —

Ei hänen, tyttöpahasen, teke
ole yhtään huonompi kuin niid-
den, jotka kunniallisina kulke-
vat ja siitä huolimatta ovat sa-
maan syntiin vikapäät. — Kuka
huoltaa sen pienokaisen, jonka
Laina rukkamme tupaamme tuo

Eikö isä ole yhtä velvollinen
elättämään sikiötään, kuin äiti-
kin?

No, kirjota nyt, Ilmi, kuiten-
kin, että Laina voi tulla kotiin
koska haluaa.

kulkien kalliilla esineillä täytet-
tyjen lasikaappien kesken. Hän-
nen päätänsä pyörryttää. "Se on
nälästä," ajattelee hän, tuntien,
että häntä alkaa oksennuttaa.
Hän nojautuu lähinnä olevaan
pylvääseen ja hän tahtoi si-
vua siihen lattialle ja nukkua,
unohtaa kaikki ja erinomattain
sen, että täytyy varastaa.

Siten seisoo hän minuutin a-
jan. Sitten hitaasti, ikäänkuin
heräten unesta, pyyhkäisee hän
silmiään, astuu eteenpäin. Hän
ei enää nyt rupea pelkäämään.
Kun kauppapalvelija tulee, hän
ottaa jonkun esineen hänen näh-
den ja pistää taskuunsa. Eihän
hän pelkää sitä, että hänet ota-
taan kiinni, sitä hän tahtoo-
kin.

Lähellä olevalla tiskillä on
paljon naisten taskukelloja ja
vitjoja. Siinä seisoo ostajatta-
ria ja kauppapalvelijoita. "Kas
tässä on... kaikkein sopivinta —
päättää hän, — ojennan käteni ja
otan jonkun..."

Hänestä näyttää siltä, että
kauppapalvelija katsoo häneen
epäilevästi, vieläpä ikäänkuin is-
kee silmää jollekin toiselle o-
sottaen katseellaan häneen. No,
mitäpä siitä! Sitä parempi. Siit-
täpä syntyy aika hämminki, kun
hänet tavataan juuri vereksel-
tä!"

Kylmä väristys käy koko hä-
nen ruumiinsa kautta, rinnas-
saan ikäänkuin jotakin katkeaa.
Taasen päättää pyörryttää. Tulee
lopettaa!

Hän kurottaa kätensä lähinnä
lepävää kelloa, mutta käsi las-
keutuu hervotonna alas, jalkan-
sa notkistuvat — ja heikosti
voihkien hän kaatuu maahan.
Myymälässä svntyy hyöriä.
(Venäjänkielstä suomentanut
E. Hyypeläin.)

Puhutaan muista asioista myö-
hemmin."

Ukko paneutui levolle. Kuor-
saus kuului nurkasta pian sen-
jälkeen.

Ilmi tuijotti takkavalkeaan, jo-
ka oli jo ehtinyt täyteen liek-
kiinsä.

Hän katseli hajamielisenä tu-
leen muodostuvia kuvia; miet-
tien elämän syviä arvoituksia.
Häntä painosti ja väsytti.
Kirkaat kyöneleet puristautui-
vat ulos mustien silmäripsien lo-
mista.

"Sisko rukka," kuiskasi hän
hiljaa. "Paljon lienet toivonut
vaan murhetta tieltäsi löysit.
Voi, te kurjat, uskottomat, nais-
sen Jemmellä leikkivät hylkiöt
— kuka teille kosta! Sisko par-
kani! Hän oli hyvä tyttö. Kau-
nis kuin enkeli! Niin rehelli-
nen ja vilpiton. Ketä hän lienee
uskonut noin pitkälle. —

Hänen rakastettunsa mahtaa
olla parempaa säätyä, koska hän
jotain sinnepäin viittäsi. —

Tule kotiin armas sisko. Su-
kusi ei sinua hyli, vaikka vieras
on tunkenutkin onnesi poluille
orjantappuroita. Ettei hän vain
ollsi kovin sairas, kun hän niin
väsymystään valittaa. — Lää-
käri määrännyt maalle. —

Kiireesti on hänelle vastatta-
va. Pian, ennenkuin onneton eh-
tii suruunsa murtua!"

Näistä mietteistä herätti Il-
man vanha äiti, sanoen:

"Nyt on myöhä. Paras, että
jääät kotiin yöksi."

"Voinhan jäädä mieliksenne.
Olette niin yksinäisiä tekin."

"Niin," huokasi muori.
"Eikö Taave ja Laurikaan ole
mitään Amerikasta kirjottaneet?"

Kysyi Ilmi ajatuksissaan.
"Ei — olisihan se sanottu
Vaun käyhän nyt nukkumaan
Aamuhämärissä voit taas lähteä
palveluspaikkaasi."

Sinä yötä ei vain tahtonut tul-
la uni Ilmin enempi kuin muo-
rin silmiin.

Suru jäi — — —

Kolmastoista luku.

Oli muuan leppoista marras-
kuun ilta.

Tiibalan kamarissa istuivat en-
tiset tuttavamme.

Nimismies Löfberg hieroi pul-
leita käsiään.

"Oj se hauska," sanoi hän
"oli se erittäin hauska, kun si-
näkin Olaf osuit näille samoil-
le seuduille."

Tänne meitä on nyt sattunut
kolme entistä toverusta. Sinul-
le muuten sattui kiitollinen kuul-
lijakunta — ja hyvät tulot. Noin
alottelevalle pappismiehelle, kuin
sinulle, Olaf Moren, ei tämä
paikkakunta ole lainkaan hul-
lumpi.

(Jatk.)

NAISET HUOM!

Teen lisällettejä kampaustanne
kohtu hinnolla sekä korjaan ja vär-
jään vanhoja lisällettejä. HELMI
NELSON, ROOM 301, TYÖMIEN
BLDG., SUPERIOR, WIS. Postiosote
Box 553. Hiuksia voi lähettää myös
kin postin kautta maksettavaksi jäl-
kivaatimuksella.

NAISTEN OSUUSKOTI

2185-15th St.

SAN FRANCISCO, CAL.

Telefooni: Market 3958

SAN FRANCISCO

OSUUSKOTI

JA PAIKANVÄLITYS-TOIMISTO

241 Lenox Ave. & 122 St.

Telefooni: 813 Morning side